

Ми — це один з трьох орендних колективів у Федорівці. Нас 22 трудівники. Маємо 600 гектарів землі, власну сівозміну, вирощуємо кілька видів сільгоспкультур. Забезпечені необхідною технікою. Головне — у будь-яких колективних справах почуваємо себе господарями ситуації. Ніхто нас не опікує, не дає нарядів, що й коли з робіт починати, а що завершувати. Надіємося на свої знання, розум і сумління. Безперечно, цінуємо ділові поради спеціалістів агротехнічних служб, бувалих хліборобів.

Відомо, що доля рільників з нелегких. Через це багато людей села перебралися у місто, де й впроваданий трудовий день, і вищі заробітки, і повніше соціально-культурне забезпечення. Біля землі залишилися, без перебільшення можна сказати, патріоти, трудівники, міцні тілом та духом. Приємно, що останніми роками багато хто з хлопців села це зрозумів, вибравши для себе хліборобську професію, серед яких найпоширенішою є механізатор. З таких в основному і сформовано наш орендний.

Практично роботи вистачає і влітку, і зимою. Щоб домогтися ефективності трудових днів, у колективі діє вузька спеціалізація. Наприклад, неперевершеними майстрами по вирощуванню і збиранню зернових культур є Богдан Шевчук, Володимир Савчук, Іван Музичук. До речі, Іван

Якович наш наставник і порадижник, старійшина колективу. Усі разом згаданих трудівники, як правило, сіють, доглядають і обмолочують урожай. Хоча загалом не зовсім вдоволені наслідками жнив, але з окремих площ збирали по 60 цнт. пшениці на гектарі. Переважно мали справу з цукровими буряками Петро Колодюк і Василь Муляр, восени до них приєднувався Богдан Шевчук (він комбайнер бурякокомплексу). Що характерно, два вищезгаданих механізатори весною повернулися з армії і відразу ж приступили до роботи в полі.

Зернові і цукрові буряки — основні культури орендного. Кормові займають порівняно невеликі площі. Так що справляємося з ними гуртом, хоча збиральна і транспортувальна техніка також має своїх постійних господарів. А взагалі у кожного з нас до всього є діло. Ми ж працюємо колективно на кінцевий результат. Виростимо більше, зекономивши кошти, більше й одержуємо. Щось десь зрветься з чисель вини, приймаємо як колективні збитки чи невдачу. Всяк буває. У напружений період досі гляду за просапними культурами іноді звертаємося за допомогою до жителів села. За виконані роботи самі визначаємо оплату. Госпрозрахунок — серйозна справа. Треба не тільки добре руками працювати, а міркувати, прикидаючи, що та

праця принесе колективу: вигоди чи збитки?

Взагалі сподіваємося на власні сили та здібності. У нас немає сторонньої обслуги ні на польових роботах, ні при ремонтах техніки. Самі трактористи, комбайнери, слюсарі, вантажники, навіть ковалі. До речі, при підготовці техніки до весни довелось немало попрацювати у кузні Петру Лелюху, щоб відтягнути затуплені зуби для борін. Техніки ж маємо чимало: 15 тракторів, 3 зернових комбайни, 3 автомашини. Словом, невеличка бригада. Всьому цьому взимку треба дати лад, щоб весною знову поринути у напружену працю, вирощуючи врожаї.

Рік збіг непомітно. Сплив, наче з даху дощова вода. Але не безслідно. Приємно усвідомлювати, що у Новоріччі та Різдвяні свята люди в селі і за його межами будуть випікати запашний хліб чи пиріжки з сонячного борошна, для якого ми й вирощували пшеницю. Діти смакуватимуть солодощами, для яких ми вирощували цукрові буряки.

Святослав ЛОСОВСЬКИЙ,
керівник орендного колективу КСП «Нива».

